

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku L. [...] Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
z udziałem zainteresowanego E. L.
o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 lipca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 września 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego
kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 września 2012 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] na skutek apelacji pozwanego organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 30 stycznia 2012 r. - w sprawie o podleganie ubezpieczeniu społecznemu – zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie.

Skarga kasacyjna L. [...] Sp. z o.o. zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego: - art. 750 k.c. w związku z art. 734 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie przez Sąd drugiej instancji, że umowy,

wiążące strony, były umowami o świadczenie usług, do których należy odpowiednio stosować przepisy o zleceniu; - art. 627 k.c., poprzez jego niezastosowanie do ustalonego stanu faktycznego i uznanie, że umowy wiążące strony, nie były umowami o dzieło, w szczególności poprzez błędne uznanie, iż: a. konieczność wykonania określonych, powtarzających się czynności celem wykonania umowy i osiągnięcia konkretnego rezultatu, jakim było przygotowanie prelekcji reklamowej, uniemożliwia uznanie łączącej strony umowy za umowę o dzieło, b. umowa zawarta pomiędzy stronami nie doprowadzała do indywidualnie oznaczonego rezultatu, c. ustalenie przez strony określonego z góry wynagrodzenia na wypadek osiągnięcia pewnego rezultatu, obciążające jednocześnie wykonawcę dzieła ryzykiem jego nieosiągnięcia, nie jest elementem definiującym umowę o dzieło, a jest dopuszczalne do stosowania w ramach umowy zlecenia, d. umówiony przez strony rezultat (przygotowanie prelekcji reklamowej), nie mógł być poddany sprawdzianowi na istnienie wad fizycznych, co stanowi jedno z kryteriów pozwalających na odróżnienie umowy o dzieło od umowy o świadczenie usług, e. umówione przez strony dzieło nie stanowiło samoistnego rezultatu, bowiem nie zostało oderwane od twórcy i nie stało się autonomiczną wartością w obrocie, iż zainteresowana podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu wykonywania umowy o świadczenie usług; - art. 6 k.c. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że organ rentowy wykazał zgodnie z powołanym przepisem, że strony łączyły umowy o świadczenie usług, podczas gdy organ rentowy powyższego nie udowodnił, a Sąd Apelacyjny nie poczynił w tym zakresie swoich ustaleń; - art. 91 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 91 ust. 5 i art. 83 cyt. ustawy, poprzez błędną wykładnię i uznanie, że strony łączyły umowy o świadczenie usług, podczas gdy w protokole kontroli nie dokonano żadnych ustaleń w tym zakresie, a winien on takie ustalenia zawierać wraz z podaniem podstaw prawnych.

W ocenie skarżącej za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona bowiem zaskarżony wyrok został wydany z oczywistym naruszeniem wyżej wskazanych przepisów oraz w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „Czy w przypadku, gdy zrealizowanie umowy (dzieła) poprzedzone jest koniecznością

wykonania szeregu prostych, powtarzających się czynności, skutkujących osiągnięciem określonego rezultatu, to taki stan faktyczny wyklucza uznanie takiej umowy za umowę o dzieło?”

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z przepisu art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001 nr 13, poz. 670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy skarga jest oczywiście uzasadniona (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy naruszenie prawa wyrażające się w sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Tę ostatnią okoliczność Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może ją także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając skargę kasacyjną Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie jej do rozpoznania. Powołane w skardze kasacyjnej argumenty prawne w istocie stanowią polemikę z ustalonym stanem faktycznym w niniejszej sprawie przez Sąd drugiej instancji. Skarżąca powołując się na oczywistość naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie, obowiązana była wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia, widocznego „od razu” przy

wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 Nr 3, poz. 49). Oczywistość naruszenia wskazanych w skardze przepisów sprowadza się do kwestii ocennych, skoro naruszenie wyżej powołanych przepisów przez Sąd drugiej instancji utożsamiana jest z błędną oceną prawną. Odmienne ocena okoliczności faktycznych nie może być uzasadnieniem dla wykazania oczywistości naruszenia powołanego w skardze przepisu. Ponadto skarżąca wskazując w skardze na okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania - „istotne zagadnienie prawne” dotyczące kwalifikacji prawnej umów cywilnoprawnych łączących ją z podwykonawcami usług, - nie spełniła wymagań wskazanych wyżej z przepisu art. 398⁴ k.p.c. Pozorne jest powołanie się przez skarżącą na naruszenie art. 627 k.c. skoro z ustaleń faktycznych wynika, że jednym z wielu elementów wchodzących w skład obowiązków wynikających z tych umów było wykonanie określonej czynności (szeregu powtarzających się czynności), bez względu na to, jaki rezultat czynność ta przyniesie. Jest to cecha charakterystyczna dla umów zlecenia (gdy chodzi o czynności prawne – art. 734 § 1 k.c.), jak i dla umów o świadczenie usług nieuregulowanych innymi przepisami (gdy chodzi o czynności faktyczne – art. 750 k.c.). W odróżnieniu od umowy o dzieło, przyjmujący zamówienie w umowie zlecenia (umowie o świadczenie usług) nie bierze więc na siebie ryzyka pomyślnego wyniku spełnianej czynności, tym samym należy przyjąć, że skarga ta nie kwestionuje zaskarżonego orzeczenia co do ustaleń faktycznych, które przesądziły o uznaniu, iż całokształt świadczonych czynności przez podwykonawców na rzecz skarżącego odpowiada umowom o świadczenie usług.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy nie dopatrując się też nieważności postępowania - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.